

BEGIRIGHET, f. 2. (föga brukl.) Stark begifvenhet, häftigt begär. — *Syn.* Se *Begärlighet*.
BEGIRIGT, adv. (föga brukl.) Ganska begärligt.

BEGJUTA, v. a. 3. (höjes som *Gjuta*) Gjuta (något vätt) öfver. *B. med vatten, vin, mjölk, o. s. v. B. en krukväxt med vatten ur en handkanna.* Brukas, i fråga om döpelsen, äfven om personer. — *Begjutande*, n. 4. o. *Begjutning*, f. 2.

B EGLÄNSA, v. a. 2. Glänsa, stråla öfver en yta. Mest i högre och poetisk stil. *Solen b-nser ofta dessa fält.*

BEGRAFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man begräfer. — 2) Sjelfva högtidligheten, ceremonierna, gästbudet, då en död menniska begräfs. *Stor, högtidlig, hederlig b. B. i stillhet. B. med facklor. Göra b. åt någon. Bivista en b. — Syn.* Jordning, Jordfästning, Likbegängelse. — *Ss. B-sceremoni, -sdag, -sfest, -shögtidlighet, -skostnad, -smarsch, -smusik, -småltid, -sståt*, m. fl.

BEGRAFNINGSHJELP, f. 3. 1) (i allmänhet) Understöd, som erhålles till en afliden persons begrafning. — 2) Understöd ifrån en begrafningskassa, hvilket åtnjutes af sterbhuset efter en afliden embets- eller tjensteman, eller annan person, som varit delägare i sådan kassa. — 3) Allmän pålaga till bestridande af kostnaderna vid ett kongligt liks jordfästande.

BEGRAFNINGSKASSA, f. 1. Kassa, bildad genom bidrag (vanligen af embets- och tjenstemän), och hvarur penningunderstöd lemnas till begrafning af personer, som under lifstiden lemnat bidrag dertill.

BEGRAFNINGSKORT, n. 5. Kort, tryckt eller skrivet, hvarigenom någon inbjudes att bivista en begrafning.

BEGRAFNINGSPENNING, m. 2. Skådepenning, som slås i anledning af någon furstlig persons begrafning.

BEGRAFNINGSPLATS, m. 3. 1) Inhägnad plats, der de döda, tillhörande en viss församling, begräfas. — *Syn.* Kyrkogård. — 2) (uti inskränkta mening) Plats på en kyrkogård, tillhörig någon enskilt person, och der han med familj äger rättighet att efter döden begräfas.

BEGRAFNINGSPOEM, ---poäm, n. 3. Poem, författadt i anledning af någons begrafning. Äfv. *Begravningsverser*.

BEGRAFNINGSPROCESSION, ----sässchön, c. 3. Se *Likprocession*.

BEGRAFNINGSSKJORTA, f. 1. och

BEGRAFNINGSSKRUD, m. 2. Se *Svepning*.

BEGRAFVA, v. a. 3. Imperf. sing. *Begrof*; plur. *Begrofo*; äfven (mindre väl) *Begräde*, i både sing. och plur. Sup. *Begräfvit*, sammandr. *Begräft*. Part. pass. *Begräfsen*, äfv. (mindre väl) *Begräfd*. 1) Högtidligt nedsätta en död människokropp i jorden. *B. någon i kyrkan, på kyrkogården. B. lefvande, till straff nedsätta någon lefvande i jorden. — Syn.* Jorda, Jordfästa. — 2) Hålla graföl efter en afliden. *Det tillhör närmsta arsvingarna att b. den döde. — 3)* (mindre egentligt) Öfverhölja (döda djur eller liflösa föremål) med jord, grus, snö, o. d. *B. en hund. B. en stad i gruset af dess ruiner. En jordbäfnung har nyligen b-fvit flera byar. B. fågel i snö. Manuskriftet låg alldeles b-et under dam. — Syn.* Se *Betäcka*. — 4) (fig.) Dölja, gömma. *B. en händelse i evig glömska. Vara b-en i sömn, i djupa tankar, i sorg, i sina*

*böcker, sofva ganska hårdt, vara fördjupad i tankar, ej tänka på annat än sin sorg, sina böcker. — B. sig, v. r. (fig.) 1) B. sig lefvande, afhålla sig ifrån sällskaper. — 2) B. sig uti: a) Träget sysselsätta sig med. *B. sig i böcker, i pappersluntor, i studier. — b) B. sig i en ödemark, en öken, bosätta sig i en trakt, der man ej har tillfälle till umgänge med andra, isynnerhet bildade menniskor.**

BEGRAFVANDE, n. 4. Handlingen, då man begräfer.

BEGREPP, n. 5. (af verbet *Begripa*) 1) (i allmänhet) Föreställning, omdöme, tanke. *Göra sig, hafva, gifva b. om något. Hvad b. gör du dig om den saken? Han har intet b. om hvad det vill säga. Hysa, hafva ett ganska fördelaktigt b. om någon. — Syn.* Se *Föreställning*. — 2) (log.) En mångfald af flera skilda åskådningar, sammansattade till en enhet i medvetandet, genom afsöndring och fasthållande af öfverensstämmande kännetecken. *B-en Menniska, Häst, Träd. B. bildas genom Jemförelse, Afsöndring (Abstraktion) och Förknippning (Synthesis). B-en äro antingen abstrakta eller konkreta. Allmänt b., som omfattar slag eller art. Enskilt b., som utmärker blott ett enskilt ting. Högre, vidsträcktare, lägre, inskränkta-re b. Enkelt b., hvilket ej låter upplösa sig i flera, t. ex.; enhet. Sammansatt b., hvilket innefattar flera enkla begrepp, t. ex.: dygd, triangel. Riktiga, oriktiga b. Klara, mörka, tydliga, otydliga b. B-et är en produkt af Förståndets verksamhet, Idéen af Förnuftets. — 3) (i vanligt tal) Förmåga att begripa, fattningsgåfva, förstånd. *Hafva godt, svagt, trögt b. Det öfvergår mitt b. Lämpa sitt tal efter åhörarnes b. — Syn.* Se *Förstånd*. — 4) Kunskap: a) (objektivt) Vetenskaplig grund. Brukas mest i plural, och i förening med ordet *först. De första b-en af astronomien. Regnrens första b. — b)* (subjektivt) Insigt. *Han saknar allt b. i matematik, i åkerbruk och boskapsskötsel. Vara utan allt b. i musiken. Han har ej minsta b. i den vägen. — Syn.* Se *Kunskap*. — 5) Betydelse, mening. *Detta ord har ett ganska vidsträckt b., omfattar flera b. I inskränkta b. Söka förklara ett ords b. — Syn.* Se *Betydelse*. — 6) Kort b. af något, dess hufvudsakliga innehåll. *Kort b. af logiken. Gif mig ett kort b. af saken. — Syn.* Summariskt innehåll, Sammandrag, Compendium, — 7) Stå ell. vara i b. att, ämna att genast, oförtöfvadt göra något. *Jag stod just i b. att skriva till honom, när han kom. Han är i b. att gifva sig. — Syn.* Se *Ämna*.*

BEGRINA, v. a. 1. 1) Gäckande grina åt någon. Hör i egentlig bemärkelse till det lägre språket och brukas föga. — 2) (fig.) På ett lågt, oädel sätt göra spe af någon, i tal eller skrift. *Han b-r utan åtskillnad allt och alla. — Begrinande*, n. 4.

BEGRIPA, v. a. 3. (höjes som *Gripa*) 1) (om sak) Med förståndet fatta. *Han b-er ingenting af hvad man säger honom. B-er du meningen af hans ord? B-er ni något af allt detta? Jag b-er icke, hur det är möjligt, hur det är fall, hur han kan säga så.* Samtalsvis nyttjas det i flera egna uttryck, såsom: *Jag b-er*, när man vill tillkännagifva, att man förstätt, hvad en annan förklarar, utredt, omtalat; *det b-es* (förkortadt *begräps*), naturligtvis, det förstås af sig själf; *b-er ni* (du, &c.) *det? b-er ni?* tillägges ofta,